

[Lorentzen.]

indtægter ved arbejde, således at afkortning i aldersrenten eller — som den nu kommer til at hedde — folkepensionen finder sted efter ganske de samme regler. Vi tillægger det stor betydning, at folk, der har vist nøjsomhed, der har haft evne til at spare op, der har haft held med sig i livet, og som ikke har været forfulgt af sygdom, kan opnå at blive ligestillet med dem, der har deres indtægt ved arbejde af en eller anden beskaffenhed.

Selvom vi fra venstres side sammen med det konservative folkeparti oprindelig stillede forslag om et fradragsfrit beløb på 75 pct., finder jeg det dog rimeligt, at det fradragsfrie beløb — den indtægt, man må have ved siden af pensionen — er sat til 67 pct. af grundbeløbet.

Udtrykt i tal kan en pensionist uden afkortning i pensionen ved arbejde eller formue have en indtægt på følgende beløb: i kommunegruppe I 3 350 kr., i gruppe II 3 200 kr. og i gruppe III 2 950 kr. Derved må man huske, at det er nettobeløb, idet man ved opgørelsen af indtægten forlods har fradraget de udgifter til skatter, kontingenter o. s. v., som er faldet på disse poster. Har man en større indtægt end 67 pct. af grundbeløbet, finder der af det overskydende beløb en reduktion sted efter nærmere regler, der er specificeret i ændringsforslaget. I øjeblikket er stillingen den, at aldersrenten ophører, når éns indtægter bevirker, at man kommer ned under $\frac{1}{12}$ -grænsen. Men fremtidig må det påregnes, at grænsen trækkes dèr, hvor det kan betale sig at tage den egentlige folkepension, d. v. s. den folkepension, der ikke er betinget af vedkommendes egen indtægt. For et ægtepar vil denne grænse ligge indenfor gruppe I ved 8 900 kr., i gruppe II ved 8 400 kr. og i gruppe III ved 7 600 kr.

Den egentlige nydannelse ved gennemførelsen af loven om folkepension er den nye affattelse af folkeforsikringslovens § 39, stk. 2, hvorefter folkepensionens mindstebeløb udbetales til personer, der er fyldt 67 år, uden hensyn til modtagerens økonomiske forhold. Beløbet udgør for ægtepar, når begge opfylder betingelserne for at opnå folkepension, 9 pct. af den gennemsnitlige bruttoindkomst for forsørgere, således som den senest er beregnet af det statistiske

departement. Til andre udgør beløbet $\frac{2}{3}$ deraf.

Den egentlige folkepension, der kan fås ved det fyldte 67. år, ens for mænd og kvinder, udgør det første halvår, altså fra 1. oktober 1957 til 31. marts 1958, et beløb svarende til 1.020 kr. pr. år for et ægtepar, når begge opfylder betingelserne, og 684 kr. for andre; iøvrigt følger beløbene gennemsnitsbruttoindtægten. De, der ønsker at nøjes med dette beløb, skal ikke gøre rede for deres indtægt eller formue eller personlige forhold, men blot rette en henvendelse til kommunalbestyrelsen. Som det vil ses af ændringsforslagene, udgår „det sociale udvalg“ i stort omfang af loven og erstattes med ordet „kommunalbestyrelsen“. Man kan ikke samtidig få den egentlige aldersrente og den egentlige folkepension. Det var iøvrigt — så ubeskedent må jeg nok have lov at være — venstres repræsentant i folkeforsikringskommissionen af 1948, fhv. minister, landsretssagfører Elmquist, der gik ind for det beregningsgrundlag, som efter ændringsforslaget tages op, og jeg ved jo, at det ærede medlem hr. Bundvad hele tiden har haft stærk sympati for dette forslag.

Mange vil blive skuffet over, at den egentlige folkepension ikke er større; men der står jo i kommissionens betænkning, at dette kun er tænkt som en første etape, at man vil skride frem ad den vej og lade aldersrenten afløse af den egentlige folkepension.

Der har været opstillet mange beregninger over, hvad gennemførelsen af dette lovforslag vil koste. Socialministeriets og finansministeriets embedsmænd har været såre beredvillige og tålmodige og er kommet til os med den ene udregning efter den anden, men til enhver udregning har man naturligvis måttet knytte den bemærkning, at der hersker stor usikkerhed om, hvor stort beløbet vil blive. Man kunne naturligvis nok så nogenlunde regne ud, hvor stor udgiftsførelsen vil blive, når lovforslaget bliver ophøjet til lov; der tales om 200 mill. kr. årlig foruden det, der går til invaliderne og enkerne — udgiften til invaliderne dækkes forsåvidt af præmien til invalideforsikringsfonden, der hæves med 125 pct. Men enhver beregning lider af den store usikkerhed, at uanset